

Már öt órája ülök itt és várom, hogy hazaérjen. Tízpercenként megnézem a telefonomat, nem hívott? Nem. Bár ha hívott volna vagy üzenetet küld, meghallottam volna, hiszen itt a telefon a kezemben. De miért nem hív? Talán mert valami baja történt? Esetleg egy baleset. Remélem nem. Nagyon remélem, nem. De akkor miért nem hív? Nem jutok eszébe, biztosan sok dolga van. De, eszébe kell jussak, bármilyen sok dolga van, hiszen hozzám kell hazajönnie.

Ha haza akar jönni. Már ebben sem vagyok biztos. Talán esze ágában nincs visszajönni hozzám. Elege van belőlem és zűrös életemből. Talán egy új, jobb életre vágyik, messze tőlem.

Nem, nem szabad ilyesmire gondoljak. Gondolok inkább... mire is?... nem tudom mire gondoljak. Hát nem a közelmúltra, ez biztos. Valami nagyon szép emlék kellene... Egy felemelő, boldogító emlék, egy romantikus, ego pumpáló...

Nem jut eszembe ilyen.

Gondolok akkor inkább arra, amit szerettem volna, amire vágytam. Ilyet régen nagyon sokszor csináltam, főleg elalvás előtt.

Értem jön, mosolyog, megcsókol... Elvisz egy tóparti vendéglőbe, szerény családi hangulat. Piros-fehér kockás abrosz, halk zene szól. Szóba sem kerülnek anyagi gondok, semmilyen probléma nincs, sőt semmi nincs, csak ő és én. Vacsora után egy kicsit még kiülünk a tópartra, megnézzük a naplementét. Hozzábujok és ő átölel. Aztán hazamegyünk. Útközben egyszer sem romlik el az autó... Atya világ! Ez annyira nyálas, hogy nem is folytatom tovább, nem méltó hozzám.

Gondolok inkább arra, hogy milyen boldogok voltunk ezelőtt tizenkét éve, mikor megszületett a fiunk.

Délután kettőkor ment el tőlem, de még visszaintette, hogy nagyon drukkol, hogy végre megszüljek már. Már két hete esedékes lett volna. Én visszaintettem, hogy menjen már, amikor éles fájdalom hasított belém. Nem mondtam senkinek semmit, csak lefeküdtem. Anyámék hagytak, hozzászoktak már, akkoriban nagyon sokat aludtam. Este nyolcig voltam képes némán forgolódni, akkor úgy éreztem, hogy mostmár jöhet az az orvosi segítség. Apámmal közöltem először a hírt: most fogok szülni! Szegény, úgy megrémült, hogy szólni sem bírt, annál is inkább, mert anyám időközben elment otthonról. Amíg ő előkerítette anyámat, addig én elkészültem, mehettünk a kórházba. Ott mindenki elszörnyedt, hogy miért vártam a bejövettel ilyen sokáig, hiszen majdnem megvan a gyerek. Nos, egy óra múlva meg is volt. Egy miniatűr emberke, aki visitáson kívül nem sokat tudott. Elvitték tőlem, és én nem is bántam, mert nagyon fáradtnak és gyengének éreztem magam.

Apám otthon várta a hírt, hogy van unokája. Időközben telefonált Ő. Mikor apám azt mondta, hogy bent vagyok, ő a szobára gondolt, nem a kórházra. Majd kicsit később, miután tisztázták a félreértést, hanyatt-homlok szaladt be, csak azért, hogy láthasson. Csokit osztogatott boldog-boldogtalannak, azért, hogy eljusson hozzám. S amikor meglátott... azt hiszem

szeretetet láttam a szemében.

Igen, biztosan meg fog érkezni.

De mit számít az az öröm és az a szeretet? Azóta nagyon sok idő eltelt, azóta nagyon sok problémánk volt, egymással és mással. Azóta nagyon sok idő eltelt.

Elborzadok, ha arra gondolok, hogy szabályosan, lassan, de egyre nagyobb bizonyossággal lépdél életem a negyedik X felé. Annál is inkább, mert a gondolkodásom, a tetteim, a vágyaim, a viselkedésem olyan, mint egy tizenöt évesé. Nem szokványos, egyáltalán nem...

Annál is inkább, mert minden ismerősöm, barátom, volt osztálytársaim, sőt a fiam is, mindenki maturizálódik. Változik a véleményük a körülöttünk zajló eseményekről, átértékelődnek a dolgok, változik a fontossági sorrend életükben.

Nos, az már régóta nyilvánvaló, hogy szuper remete lennék, nem is engedek közel magamhoz senkit. Természetesen a fiamon és a férjemen kívül. Nem is kifejező őket egyszerűen csak „fiamnak” és „férjemnek” nevezni, hiszen ezen kívül barátaim, barátnőim, haverjaim, gyóntatópapjaim, lelki szemeteseim,... nem is folytatom a sort. Ők az emberi kapcsolataim. Az egyetlenek, mondhatnám. Ezt értem el azzal, hogy nem maturizálódtam. De ezt valójában nem is bánom. Hiszen remekül elbeszélgetek a papírral és ceruzával, ha ők éppen nincsenek kéznél. És amennyi bánatot és szenvedést tud a szeretet okozni! Azt hiszen nem is szeretném, ha lenne még egy ilyen közelálló személy az életemben.

„A férfiak az idő múlásával egyre inkább megszeretik a nőt, aki vonzza őket. A nők pedig egyre több vonzó tulajdonságot fedeznek fel a férfiban, akit szeretnek.” - mondta Dietrich nagyon régen, s ezelőtt két napja még egyet is értettem vele. De mára már csak a második résszel merek egyetérteni.

Az embert az álmai vezetik, az álmai teszik boldoggá és... tönkre. Az álmai és a rémálmai egyaránt.

„El akarok válni tőled! Igen, el akarok válni, mert nem megyünk semmire!” - ez volt az én rémálmom, ami meghatározta jónéhány következő napomat.

Ezen álmom után elgondolkoztam néhány eddigi elméletemen, néhány tanításon, amiről úgy gondoltam fontos, hogy a fiam fejébe verjem, ebben a rohanó világban. Rájöttem, hogy néhány elméletemet gyökeresen meg kell változtassak. Egyszóval fel kell ébredjek rózsaszín - ködös naivságomból és át kell vedlenem igazi, harminckét éves nővé.

„Soha ne törődj a pénzzel, azzal sem, hogy nincs kilátás semmire. Ha igazán szeretsz valakit csak az számíton és ne az, hogy mit mondanak mások, vagy kinek mennyi pénze van!”

„A család: egység, bizalom, megértés, vigasztalás, biztonság. A családját nem veszítheti el az ember. A szeretteidben nem csalódhatsz és ők nem csalódhatnak benned, mert mindig úgy szereted és szeretnek téged, amilyen vagy.”

Nos, ezekről a dolgokról - ha jól emlékszem - tizenöt éves korom óta ez volt a véleményem. De ha a rémálmom igaz lenne, valódi, mintahogy sok nőnek ez nem rémálom, hanem maga a valóság, akkor mit mondhatnák a fiamnak?

Bocs, fiam, tévedtem?

Vagy talán azt, hogy nem gondoltam volna?

Esetleg sírdogálva a vállára borulnák?

Egyik jobb megoldás mint a másik!...

Aztán ott van még a nem mellékes dolog, hogy mit tehet egy nő egy ilyen helyzetben? Szereti a férjét, egyre több vonzó tulajdonságát fedez fel az évek alatt, egyre több szokását veszi fel, csak most csalódott benne... Megbántotta... Elárulta... Közös terveik voltak, melyben mindkettejüknek megvolt a maga feladatköre, közös adósságaik vannak, közös gyerekük... No, spékeljük még a történetet: mondjuk a nő nem pénzkereső!

Hát, kapásból, felelőtlenül azt mondanám, hogy ló.... a nő buta fejébe, hogy ennyire kiszolgáltatta magát a férjének. Aztán megkérdezném rögtön, hogy miért ne, hisz megbízott benne. Biztonságban érezte magát. És mondanám még azt is, hogy semmiképp se sírjon. Meg azt, hogy álljon a sarkára és élje tovább az új életét, mint sokan mások ezt előtte már megtették. S azt is mondanám, hogy itt a próbálkozás már úgymint hiábavaló lenne, nem menthető az a kapcsolat, ahova eljutottak.

Valójában, biztosan más a helyzet.

Nos, azt hiszem, én beszélgetnék, kérném, hogy gondolja át, hogy legyen tekintettel erre-arra, majd veszekednék, aztán könyörögnék. Sírnák. E felvonások között megvigasztalnám a fiamat, aki miután nagyon érzékeny, biztosan, szintén sírna.

Másnap hitetlenkedve gondolnák az előző napra. Arra, gondolnák, hogy meg sem történt. Aztán keresném a hibáit, s magamból mártírt csinálnák.

De ez még mindig nem oldotta meg a helyzetet. S őszintén, nem is tudom, mi tudna egy ilyen helyzetet megoldani. Őszintén együttérzek minden „elhagyottal”, egyedülálló nővel, és csodálom őket, hogy volt erejük, és elég nagy volt hozzá a kíváncsiságuk, hogy megoldást találjanak.

Bár én továbbra sem tudom elképzelni, hogy ilyen helyzetben nem esek mélységes depresszióba, önbecsülésem nem csúszik a béka segge alá, vagy esténként nem bőgve fekszek le, hogy aztán ne aludjak éjszakákon keresztül. Azt sem tudom elképzelni, hogy ne kelljen elpakoljam a szoba közepén ledobott zokniját, hogy reggelente ne legyen elfoglalva félórát a véce...

„A család reménység...” - így módosítanám eddigi életelméletemet. Remény arra, hogy bízhatunk benne, hogy biztonságban vagyunk, hogy nem vagyunk egyedül. Remény... nem

biztos dolog...

„A családjunkat nagyon könnyen elveszíthetjük!” - ezt is módosítanám. Elég hozzá egy hosszabb problémás időszak, vagy az, hogy ne beszéljünk, vagy az, hogy a másik úgy érezze, nem fontos, vagy nincs szeretve, esetleg el van hanyagolva.

„Próbáld meg úgy élni, hogy szeretteid ne csalódjanak benned és ösztökéld őket is arra, hogy így tegyenek. Egy jó indulás az őszinteség. Ha tudják, mi a véleményed, ha tudják, miről mit gondolsz, akkor kisebb az esély rá, hogy csalódjanak benned!”

Arra persze nincs tanításom, hogy TE hogyan ne csalódj, kisfiam. Talán csak annyi: ne bízz meg senkiben feltétel nélkül. Akkor nem is csalódhatsz...

Velem ez nem történhetne meg - természetesen - ami a rémálomban megtörtént. Az én férjem kiegyensúlyozott, határozott, őszinte és beszédes. Ráadásul, mindketten arra vágytunk, hogy végre függetlenítsük magunkat a szülőktől. Nem semmisítené meg az eddig elért eredményeket egy pillanat alatt.

Bár...

Egy autó fényszórója világítja be a szoba sötét csendjét. Megérkezett...

S.Enki